

Kvinder, som skal virke i de højere Skoler, stærkt forøgede Krav baade for, at de kan gøre helt Fyldest i selve deres Gerning, og ogsaa for, at de kan blive i Stand til gennem egne videnskabelige og pædagogiske Studier at holde sig friske i deres Gerning. Jeg har ikke set eller hørt en eneste virkelig begrundet Betragtning til Gunst for dette Forslag, ikke desto mindre fastholdes det, og det er ikke i denne Sammenhæng tilstrækkeligt at henvise til, at der rundt om i Statens Skoler har været læst et Timetal af enkelte Lærere, som ligger over 24. Man var kommet ind derpaa før Loven af 1903, fordi Skolernes Vækst gjorde det fornødent, idet de faste Læreres Tal den Gang var fikseret ved Lov. Dette bestemte Tal hævedes ganske vist ved Loven af 1903, men alligevel har Forholdene ikke udviklet sig saaledes, at man fra Statens Side har været villig til rundt omkring ved Statens Skoler at ansætte det Antal Lærere, som det var nødvendigt at have ansat, for at hver enkelt kunde nøjes med et Timeantal af 24. Man har ganske simpelt hen rundt om ved Skolerne paalagt Lærerne at læse et betydeligt Overtal, og der findes i ministerielle Cirkulærer Tilkendegivelser af, at Lærerne ikke kan undslaa sig ved at læse et mindre Antal Timer udover 24, naar det er fornødent for at holde vedkommende Skole i Gang. Det skulde interessere mig, om den højtærede Minister virkelig kunde give en Begrundelse af det Krav, som her er stillet, som altsaa vil gøre, at de højere Skolers Lærere i København, selv om de faar den samme Lønning som Lærerne udover det øvrige Land i Statens Skoler, i Virkeligheden bliver lavere lønnet, fordi de faar større Arbejdspligt.

Mindretallet mener, at det Lovforslag, som her foreligger, ikke er gennemtænkt i den Udstrækning, som ønskeligt kunde være ved Fastsættelse af Bestemmelser paa et saa vigtigt Omraade som det, vi her behandler. Og vi mener endvidere, at det berøver Rigsdagen den Indflydelse paa denne Sags endelige Ordning, som tilkommer den. Det fastsætter Tilskudsregler, som i Virkeligheden vil sætte en Kløft mellem Hovedstadens og det øvrige Lands højere Skoler overfor Staten. Alt dette overskygger for Mindretallet ganske Lovforslagets gode Sider. Mindretallet ønsker — det beder jeg dette høje Tings Medlemmer være forvisset om — i ganske samme Grad som Flertallet at bidrage til, at der snart kan oprinde en lysere Fremtid

for den københavnske højere Skole, og vi ønsker endvidere, at dette maa forme sig ad de Linier, som i Lovforslaget er fastlagte, men vi ønsker at bevare Rigsdagens Indflydelse saavel paa Nyordningens Enkeltheder som paa Karakteren af den Tilskudslov, vi haaber inden føje Tid maa komme, og som vi ønsker skal omfatte det hele Land. Vi har derfor stillet vort eget særlige Ændringsforslag. Nu hører jeg nok den ærede Ordfører (Godskesen) udtale, at dette Ændringsforslag kommer i den ellefte Time, uden at det er Udvalgets øvrige Medlemmer bekendt. Jeg maa udtale min Forundring derover. Dette Ændringsforslag har været fremlagt til Drøftelse i flere af Udvalgets Møder, og jeg tør næsten sige i samtlige Møder i Underudvalget, saa der har været meget rig Lejlighed for den ærede Ordfører og ærede Medlemmer af det Flertal, som har forenet sig om dette Lovforslags Gennemførelse i den nye Skikkelse, der er foreslaaet, til at gøre sig bekendt dermed. Vi ønsker saa lidt ved vort Ændringsforslag at bidrage til, at denne Sags endelige Ordning skulde blive forhalet, at vi endogsaa i vort Ændringsforslag har fastsat en bestemt Tidsgrænse, indenfor hvilken den højtærede Minister skal have afsluttet de Forhandlinger, som maa gaa forud for den endelige Ordning af denne Sag, medens dette er skudt ganske ud i det blaa i Flertallets Affattelse. Hvis Flertallets Ændringsforslag vedtages, kan Ministeren forhandle Aar ud og Aar ind, hvis det ham passer. I vort Ændringsforslag er der fastsat en ganske bestemt Tidsgrænse, indenfor hvilken disse Forhandlinger skal være tilendebragte, og jeg skulde tro, at hvis det kunde være lykkedes Mindretallet at samle samtlige Partier om vort Ændringsforslag, saa vilde dette, at Forhandlingerne skal resultere i Fræmsættelsen af et Lovforslag til Sagens endelige Ordning i Enkeltheder, i meget ringe Grad have forhalet Sagens Afgørelse, men derved vilde være vundet den efter min Mening meget store Fordel og ganske afgørende Betydning, at en saa stor Sag, der indeholder saa mange Enkeltheder af ikke ringe finansiell Betydning, ikke fandt sin Afgørelse udenom Rigsdagen. Det undrer mig saa meget mere, at dette nu kan ske, som jeg i det Flertal, der stiller dette Ændringsforslag, finder en Række Medlemmer af et Parti, som ved alle mulige Lejligheder taler om de betænkelige Følger Landet over af den udstrakte Bemyndigelse, som en anden Minister har faaet ved en særlig